DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 17 października 1947 r.

Nr 31

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

317.

OKÓLNIK

z dnia 15 października 1947 r.

w sprawie przerobu wina na ocet.

Wobec podniesionych wątpliwości Ministerstwo Skarbu zauważa, co następuje:

Ocet, zarówno uzyskiwany przez rozcieńczenie esencji octowej, jak i otrzymywany ze spirytusu obciążony jest, drogą pośrednią, na rzecz Skarbu Państwa, po przez opodatkowanie podstawowego produktu akcyzą (esencja octowa), bądź opłatą monopolową, mieszczącą się w cenie spirytusu, przerobionego na ocet.

Z tego powodu jest rzeczą słuszną, aby również ocet, uzyskiwany w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych, jak np. z wina, był pośrednio obciążony akcyzą tym więcej, że jest to produkt gatunkowo szlachetniejszy i korzysta w handlu ze znacznie wyższej ceny.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu nie zamierza korzystać z przysługującego mu w myśl art. 10 ust. 2 Prawa akcyzowego prawa do zwalniania od akcyzy wina, przeznaczonego do przerobu na ocet.

Z uwagi na przytoczone wyżej motywy, które skłoniły Ministerstwo Skarbu do zajęcia powyższego stanowiska, również wino skwaśniałe, przeznaczone do wyrobu octu nie będzie zwalniane od akcyzy.

O powyższym stanowisku Ministerstwa Skarbu, należy uprzedzać ewentualnych petentów celem uniknięcia zbędnej korspondencji.

Stanowisko niniejsze nie narusza w niczym zasady, ustalonej w art. 10 ust. 1, lit. b) Prawa Akcyzowego.

Ministerstwo Skarbu mając na uwadze okoliczność, że butelkowanie,etykietowanie i banderolowanie wina, przeznaczonego do przrobu na ocet naraża przedsiębiorcę na znaczne wydatki, zezwala na podstawie art. 71, ust. 3 Prawa Akcyzowego na wydawanie do wolnego obrotu z wytwórni i wolnych składów napojów winnych, przeznaczonych do przerobu na ocet, w naczyniach niezaopatrzonych w opaski akcyzowe pod następującymi warunkami:

1. napoje te mogą być przesyłane tylko wytwórniom octu fermentacyjnego, posiadającym przewidziane art. 19 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 11. 7. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zezwolenie Ministra Skarbu na wyrób octu, lub tym wytwórniom octu spirytusowego, które uzyskały wymagane §216 ust. 2 rozp. Min. Skarbu z dnia 10. 9. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) zezwolenie izby skarbowej na wytwarzanie innych rodzajów octu fermentacyjnego;
2. przypadająca od tych napojów akcyza ma być uiszczona gotówką w przepisowym terminie;
3. napoje te podlegają urzędowej odprawie i urzędowemu przyjęciu, na warunkach, stosowanych przy przesyłaniu produktu akcyzowego pod węzłem akcyzy;
4. napoje te mają być przy odbiorze w octowni skażone w obecności kontroli akcyzowej, w taki sposób, aby zawierały przynajmniej 20 g bezwodnego kwasu octowego na 1 litr bądź 1 kg

płynu. Skwaśniałe napoje nie podlegają dodatkowemu skażeniu, jeśli zawierają wymienioną liość kwasu octowego, w przeciwnym razie podlegają skażeniu uzupełniającemu. Na okoliczność skażenia należy spisać odpowiedni protokół oraz pobrać próbkę skażonego napoju, którą należy przechowywać w przedsiębiorstwie pod zamknięciem urzędowym przez 3 miesiące od chwili pobrania;

5. wytwórnie lub wolne składy napojów winnych, które nie zastosują się do któregokolwiek z powyższych warunków, tracą automatycznie prawo do wydawania wina, przeznaczonego do przerobu na ocet w stanie niezbutlkowanym i niezaopatrzonym w opaski akcyzowe.

Dyrektor Departamentu:

M. Siwiec.

(Znak Min. Sk. D. VI. 11413/3/47).

318.

OKÓLNIK

z dnia 16 października 1947 r.

w sprawie wliczania dodatku wyrównawczego do podstaw obliczenia ryczałtu za przeniesienie oraz pośmiertnego.

Nawiązując do pisma okólnego Nr D. III. 3367/7/46 z dnia 26 lutego 1947 w sprawie wypłaty pośmiertnego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że dodatki wyrównawcze, ustalone uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1946 r. w stawkach sztywnych, stanowią jak to wynika z p. II okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 2 stycznia 1947, Nr D. III. 61/2/47 integralną część uposażenia.

Dodatki wyrównawcze ustalone dla resortu Skarbu, jakkolwiek wyłączone zostały z uchwały Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1946 r., należy traktować analogicznie z dodatkami wyrównawczymi innych resortów.

W związku z powyższym, oraz stosownie do powołanego na wstępie pisma okólnego, ryczałt za przeniesienie i pośmiertne obiczać należy od uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem wyrównawczym oraz z ewent. dodatkami: rodzinnym, lokalnym, funkcyjnym, służbowym i naukowym, nie wyłączając specjalnego dodatku wyrównawczego.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu uchyla zarządzenie z dnia 7 lutego 1947, Nr D. I. 3016/2/47 w sprawie obliczania ryczałtu za przeniesienie.

Dyrektor Departamentu:

H. Birencwajg.

(Znak Min. Sk. D. I. 9904/2/47).

SPROSTOWANIE.

W Nr 24 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z dnia 30 września 1947 r. pod poz. 297 na stronicy 944 w wykazie pobranego podatku gruntowego w m-cu .... 194....r. w rubryce D, wierszu drugim omyłkowo wydrukowano „20“ zamiast „25%“, co niniejszym prostuje się.

Cena zł 7

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna 1500; półroczna zł 850; kwartalna zł 500; miesięczna zł 200.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyńcze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.
Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 70.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.